

Beste mensen,

Geloof u ook dat een zintuiglijke waarneming ons brein zodanig in de war kan brengen dat we in een schijnwerkelijkheid, een illusie belanden? Elke keer ik het huis achter mij binnenstap koppel ik steevast aan de nog steeds aanwezige sigarengleur, het beeld van heerom Cyriel die zittend aan zijn robuuste werktafel met getuitede lippen een spiraalwolk van blauw-witte tulbandwolkjes uitploft die zich haastig verschuilen in de grillige meanders van de houten balken. Mijn kinderen staan er geamuseerd naar te kijken. Plots kruipt eentje op de krakende tafel en blaast als een ondeugende Eolus de gecreëerde kosmos van rook uiteen tot een warrelende chaos. De geest van Anton van Wilderode dwaalt nog steeds rond in dit huis waar hij zich 20 jaar lang dicht bij zijn familie gelukkig voelde en waar hij nieuwe inspiratie gulzig naar binnen zoog. En die geest zag ik hier vandaag opnieuw. Hij wenkte mij en fluisterde met zijn broze, melancholische stem: "Wat een bijzondere dag. Ik heb bij leven altijd genoten van zulke vieringen. Maar ik heb nooit gedacht dat ik 20 jaar na mijn dood nog verankerd zou zitten in de herinnering van zoveel vrienden, kennissen en fans. Zeg maar dat ik alle aanwezigen hiervoor heel erkentelijk ben." Hij dacht even na, klopte de rulle stomp sigarenas af tegen de geblakerde tafelkant - hij had een poetsvrouw - en murmelde met zijn omfloerst Coupétimbre: "Vergeet vooral niet mijn goede vriend Harold te bedanken voor de mooie woorden die hij mij zo welbespraakt toedichtte."

Vervolgens keek hij door het raam naar de toeloop in zijn tuin en sprak met dwingend oogen: "Mijn dank moet absoluut ook gaan naar al diegenen die hier spontaan zijn opgetreden. Wat een weelde aan muzikaal talent schuilt in de familie Van Ingelgem. Wat zij hier brachten imponeerde. En naar ik hoorde hebben we dit exclusief optreden vooral te danken aan de mater familias Hilde, de grote regulator van dit alles."

Terwijl hij achteloos minuscule sprankjes vuurgloed van zijn broek wegwapperde, mompelde hij: "En met hoeveel poëtische inleving werden mijn gedichten daarnet gedeclameerd. Wat een aangename verrassing dat ik de warme, uit het hart sprekende stem van Tine nog eens mocht horen en wuif ook Hilde, Hildegard en Willy al mijn respect toe." Hij boog zich naar mij. Een trits zich bibberend aan elkaar vastklampende haarsprietjes op het kalend hoofd bogen belangstellend mee voorover terwijl hij zei: "Wil zeker ook mijn appreciatie overbrengen naar de leden van het genootschap die zich zo spontaan geëngageerd hebben om mijn werk te blijven promoten. En een dag als vandaag zou niet geslaagd zijn zonder de vrijwilligers die zich voor het welslagen van deze herdenking hebben ingezet."

Hij schoof nog wat dieper onderuit in zijn kramikkige armstoel en mijmerde: "Ik ben ook razend benieuwd welke eloquente woorden mijn oud-leerling pater Heyndrickx straks in de eucharistieviering over mij te vertellen heeft. Ik was 32 en willens nillens net tot leraar gebombardeerd toen dat broekje in de retorica van 1950 afstudeerde."

En toen vertroebelde die vertrouwde verschijning op mijn netvlies, de donkere waas van de minzame dichter sublimeerde langzaam en verdween uit mijn illusie.

En toch voel ik dat hij ergens meeluistert als ik in naam van velen hier aanwezig nog iemand heel speciaal zou willen bedanken. Heerom Cyriel, Anton van Wilderode, als priester en als leraar hebt u vele generaties een weg gewezen die geplaveid was met authenticiteit, met christelijke normen en waarden, met beroepslijfde, met humor, met respect voor mens en natuur; als dichter leerde u ons - wars van alle literair snobisme - met uw vakkundige, zeer toegankelijke en taalvirtuoze poëzie hoe schoon onze eigen lingua franca klinkt; als ongebonden pacifist en niemands knecht streed u gewapend met pen en stem op de eerste rij mee om uw liefde voor Vlaanderen uit te dragen, het enige land dat uw land kon zijn.

Heerom, duizendmaal dank voor die erfenis. Wij zullen er gegarandeerd voor ijveren - als het moet in het verweer - dat de naam Anton van Wilderode niet uit het collectief geheugen van Vlaanderen zal verdwijnen.